

Una invitació a l'esperança

En favor dels valencians, sobretot. En favor de la gent, de la llibertat, però sobretot en favor dels valencians, que som (paradigma?) els qui més hi tenim a guanyar, en tot plegat. Encara que siguem més lluny, una mica més lluny. Tampoc no gaire, no ens pensem. Si sona excessiu, potser ho fa l'hora o un dia tan ple de sensacions i de festa col·lectiva, al nord.

En favor dels valencians, sobretot. En favor de la gent, de la llibertat, però sobretot en favor dels valencians, que som (paradigma?) els qui més hi tenim a guanyar, en tot plegat. Encara que siguem més lluny, una mica més lluny. Tampoc no gaire, no ens pensem. Si sona excessiu, potser ho fa l'hora o un dia tan ple de sensacions i de festa col·lectiva, al nord. Com digué Miquel Gil al Pla de l'Arc, en un concert històric, i que confirmà Josep Vicent Frechina, aquest és el país que podríem ser i el futur que ens podria esperar. Llavors l'emoció es converteix en una festa i el dia, per a cent seixanta-sis pobles del meu país, és únic, històric, no perquè ja siguin independents, no, sinó perquè han sentit el goig de quan ho seran. Ahir Toni Navarro, un mestre valencià d'un esperit sorprenent, explicava que els valencians no podem perdre més trens; i que la tecnologia pot situar-nos, els valencians, en la primera divisió de les escoles, però que ens calien uns quants trets per a treballar correctament: humor, bones imatges, sorpresa, síntesi, treball en cooperació i, damunt, sentiment i ànima en tot allò que fem. Fotre, que com veiem els valencians aquest enrenou que molts pobles del país han viscut? Tants voluntaris, tants esforços, tants recursos propis que ningú no ens ha regalat..., per què ens els juguem, en un jorn d'aqueix estil? Al davant de tot, trobe que els organitzadors ho han volgut expressament: al davant de tot hi ha les persones, els de casa, els immigrants, els forasters, tothom havia de viure la consigna de la participació com una traça en favor de la llibertat: una traça respectuosa: diversos però iguals, una traça pacífica, que implica la marca de la llibertat dels altres, Sàhara, Palestina, Irlanda, Escòcia, Còrsega, Euskadi, nosaltres!, ho volien d'aqueixa manera tan senzilla, amb seny, però sense perdre més temps. Com una festa del poble per al poble, popular i professional, que ja veig que sona coent com un all, fins i tot dit d'aqueixa manera. Al capdavant, què és la democràcia, sinó organitzar-nos al marge de les institucions, fins i tot dels seus ajuts, al marge de la seua publicitat, de la seua retòrica... Cent seixanta pobles del país han sabut demostrar al món quina capacitat tenim de somiar i de saber fer. Quan ens despertarem, malgrat les dades, les interpretacions, les lectures, tornarem a la feina, quin remei, a l'estudi, a la desocupació i, tret d'unes quantes veus de mitjans i de polítics que fa anys que van perdre el sentit més bàsic de la democràcia, sabrem que encara en restarà molta feina a fer, però que l'objectiu és el que és, que no hi ha camí enrere. Al sud encara no, no som a prova de referèndums, ni de consultes d'aqueix estil, ara mateix. Però la diferència de temps, i d'amplada geogràfica, a vegades és més mental que no real, perquè el pòsit cultural entre unes quantes persones també tindrà un efecte de creixement geomètric, sobretot quan molts valencians apamen que juguem en el mateix territori, el mateix partit, nosaltres i els contraris, i la diferència entre triar les menges i les begudes i deixar que t'alimenten de molles serà una invitació a l'esperança. 'Quin goig de saber que, a Vic, per començar l'acte de fi de campanya tocaren la Muixeranga d'Algemesí, i del país sencer.'

14 desembre 2009

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)